

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, dana 12. oktobra 2023.godine
Ref.br.: RK 2287/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI120/22

Podnosilac

Gëzim Shtufi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova [Pml. br. 270/22]
od 13. jula 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija, i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Gëzim Shtufi sa mestom stanovanja u opštini Prizren (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), kojeg zastupaju Valbona Morina i Isa Salihu, advokati.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Pml. br. 270/22] Vrhovnog Republike suda Kosova od 13. jula 2022. godine (u daljem tekstu: Vrhovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom se, po navodima, podnosiocu zahteva povređuju njegova prava i osnovne slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).
4. Podnosilac zahteva takođe traži od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede i privremenu meru da bi se obustavilo izvršenje kazne efektivnog zatvora, izrečene presudom Apelacionog suda [PAKR. br. 179/221] koja je potvrđena osporenim presudom Vrhovnog suda [PML. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine.

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7 člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane], stavu 2 člana 116. [Pravni efekat odluka] Ustava, na članovima 22 [Procesuiranje podneska], 27. (Privremene mere) i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25 [Podnošenje zahteva i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika. S tim u vezi, shodno pravilu 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 4. avgusta 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 8. avgusta 2022. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR.KI120/22] imenovala sudiju Remzije Istrefi Peci za sudiju izvestioca i odlukom [br. KSH.KI120/22], imenovala je Veće za razmatranje u sastavu sudija: Selvete Gërxhaliu Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Radomir Laban.
9. Dana 11. avgusta 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo pred Sudom popunjeni službeni obrazac kao podršku svom zahtevu.
10. Dana 15. avgusta 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud o registraciji zahteva.
11. Dana 6. decembra 2022. godine, podnosilac zahteva je preko pošte podneo Sudu jedan dodatni dokumenat kao podršku njegovom zahtevu.

12. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo kojom prilikom je počeo njegov mandat na Sudu.
13. Dana 30. avgusta 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

14. Podnosilac zahteva podnosi zahtev po drugi put pred Sudom, odnosno zahtev KI196/21 i trenutni zahtev, gde će Sud predstaviti činjenice oba zahteva posebno kao što sledi.

Činjenice slučaja u vezi sa prvim zahtevom KI196/21

15. Dana 20. februara 2015. godine, Osnovno tužilaštvo u Prizrenu je podiglo optužnicu PP. hr. 3063/2013 protiv podnosioca zahteva i druga dva lica, S.D. i Z. Th., svih iz opštine Prizren, zbog krivičnog dela "pretnje" iz člana 185. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK).
16. Dana 19. juna 2015. godine, Osnovni sud u Prizrenu je presudom [P. br. 333/15], odbio optužnicu podignutu protiv podnosioca zahteva i optuženih, zato što se tužilac predmeta pre završetka suđenja po predmetu povukla iz optužnice zato što je tokom glavnog pretresa oštećeni L. Sh. odrekao daljeg krivičnog gonjenja protiv optuženih, izjavljujući da je sa istima "postigao jezik pomirenja i razumevanja".
17. Dana 9. decembra 2016. godine Osnovno tužilaštvo u Prizrenu, Odeljenje za teška krivična dela (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo), podiglo je optužnicu [PP. hr. 274.2015], protiv: K.D, zbog sumnje da je izvršio krivično delo "zelenastvo" iz člana 343. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZRK, K.B., zbog sumnje da je izvršio krivično delo "pomaganje u zelenastvu" iz člana 343. stav 3. u vezi sa stavom 33. KZRK-a, i podnosioca zahteva ovog puta zbog sumnje da je izvršio krivično delo "iznuda" iz člana 340. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZRK-a i krivično delo "neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja" iz člana 374. stav 1. KZRK-a. Svi optuženi su iz opštine Prizren.
18. Dana 21. septembra 2017. godine, Osnovni sud u Prizrenu (u daljem tekstu: Osnovni sud) je presudom P. br. 224/16, i) oslobodio podnosioca zahteva optužbe za krivično delo "iznuda" iz člana 340. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZRK-a, i ii) oglasio ga je krivim za krivično delo "neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja" iz člana 374. stav 1. KZRK-a i osudio ga je na novčanu kaznu u iznosu od 2500 evra (dve hiljade i pet stotina evra). U vezi sa krivičnim delom "iznuda", navedeni sud je utvrdio da je, presudom [P. br. 333/15] od 19. juna 2015. godine, za ovo krivično delo podnosilac zahteva ranije oslobođen po svim tačkama optužnice i da se na osnovu člana 34. Ustava "niko se ne može kazniti više od jednog puta za isto krivično delo".
19. Protiv gore navedene presude, žalbe su izjavili i podnosilac zahteva i Osnovno tužilaštvo. Podnosilac zahteva zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji. S druge strane, Osnovno tužilaštvo je izjavilo žalbu na oslobađajući deo presude, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i u vezi sa krivičnom sankcijom.
20. Dana 26. decembra 2017. godine, Apelacioni sud je, rešenjem PAKR. br. 541/2017, i) odbio žalbu podnosioca zahteva u odnosu na njegovo oglašavanje krivim za krivično delo "neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja", te je potvrdio u ovom delu presudu Osnovnog suda [P. br. 224/16], a u odnosu na oslobađanje od optužbe za

krivično delo "iznuda", ukinuo presudu Osnovnog suda [P. br. 224/16], vraćajući istu ovom potonjem na ponovno suđenje, sa obrazloženjem da je: "pogrešan nalaz suda (Osnovnog suda) da je optuženi Gezim Shtufi već jednom osuđen za isto krivično delo, ako se pozovemo na presudu Osnovnog suda u Prizrenu, P. br. 333/15 od 19.02.2015. godine i izvršimo analizu i upoređenje u ovom krivičnom predmetu, vreme izvršenja krivičnog dela nije isto, iznos duga ili uzete pozajmice nije isti, a nesrazmerna dobit nije pomenuta, pa se stoga ne radi o presuđenoj stvari iako su oštećeni i optuženi isti". Predsedavajuća sudskog veća u ovom odlučivanju je bila sudija M.M.

Vraćanje predmeta na ponovno suđenje (po prvi put)

21. Dana 18. aprila 2018. godine, Osnovni sud je, presudom P. br. 2/2018, ponovo odbio optužnicu koja je podignuta protiv podnosioca zahteva za krivično delo "iznuda", sa obrazloženjem da je ova stvar već jednom presuđena i da je ista postala *res judicata* presudom [P. br. 333/15] od 19.juna 2015. godine i da se istom licu ne može ponovo suditi za isto krivično delo.
22. Protiv gore navedene presude žalbu je izjavilo Osnovno tužilaštvo i to: "... zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Apelacioni sud presudu prvostepenog suda ukine i istu vrati na ponovno suđenje ili preinači na taj način što će optužene K.D., K.B., Gezim Shtufi i A.D, oglasiti krivim i izreći im zakonom propisane kazne".
23. Dana 9. oktobra 2018. godine, Apelacioni sud je, rešenjem PAKR. br. 443/2018, ukinuo presudu Osnovnog suda [P. br. 2/2018] od 18. aprila 2018. godine i ponovo vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno odlučivanje u odnosu na odbijanje optužnice protiv podnosioca zahteva u vezi sa krivičnim delom "iznuda". Navedenim rešenjem, Osnovnom sudu je naloženo da u predmetu sudi drugo pretresno veće. Apelacioni sud je u svom obrazloženju, između ostalog, naveo sledeće: "Pošto se pretresno veće koje je sudilo u prvom stepenu nije pridržavalo primedbi i uputstava Apelacionog suda, a koje su u skladu sa zakonskim odredbama obavezujuće, ovo veće je odlučilo da se u ponovljenom suđenju ovaj krivično-pravni predmet dodeli nekom drugom pretresnom veću". Predsedavajuća sudskog veća u ovom odlučivanju je bila sudija M.M.).

Vraćanje predmeta na ponovno suđenje (po drugi put)

24. Dana 21. marta 2019. godine, Osnovni sud je, presudom PKR. br. 86/2018, ponovo odbio optužnicu koja je protiv podnosioca zahteva podignuta za krivično delo "iznuda", sa obrazloženjem da se radi o presuđenoj stvari *res judicata*, jer za ovo krivično delo postoji pravosnažna presuda, pa stoga ova okolnost predstavlja smetnju za ponovljeno suđenje u ovom krivičnom predmetu, a na osnovu načela *ne bis in idem*.
25. Osnovno tužilaštvo je protiv gore navedene presude ponovo izjavilo žalbu Apelacionom sudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da se ožalbena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.
26. Dana 8. januara 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom PAKR. br. 327/2019, ukinuo presudu Osnovnog suda [PKR. br. 86/2018] od 21. marta 2019. godine i ponovo je vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje, naloživši mu da o ovom krivičnom predmetu ponovo presudi neko drugo pretresno veće. Apelacioni sud je u svom obrazloženju naveo: "... što se tiče pitanja da li se radi o presuđenoj stvari ili ne,

ne stoji ocena prvostepenog suda da se radi o istom slučaju o kojem je odlučeno pravosnažnom odlukom Osnovnog suda ..., jer je, uvek prema spisima predmeta, prethodni slučaj okončan u junu 2015. godine, dok je oštećeni po okončanju ovog slučaja otišao u policiju i prijavio slučaj da optuženi i dalje preti i traži novac od oštećenog, gde je u vezi sa predmetnim činjenicama i okolnostima, on dao detaljnu izjavu i uvek zaključivao da se radi o predmetu posle juna 2015. godine".

Vraćanje predmeta na ponovno suđenje (po treći put)

27. Dana 12. januara 2021. godine, Osnovni sud je, presudom PKR. br. 3/2020, oglasio podnosioca zahteva i ostalu trojicu optuženih krivim za izvršenje krivičnog dela iznude iz člana 267.2 u vezi sa stavom 1. KZRK-a i izrekao istom uslovnu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. U svom obrazloženju, Osnovni sud je istakao da se u konkretnom slučaju ne radi o presuđenoj stvari, jer prema optužnici predmet razmatranja nije identičan predmetu razmatranja u presudi P. br. 333/15 od 19. juna 2015. godine, na koju se poziva podnosilac zahteva.
28. Protiv gore navedene presude, Osnovno tužilaštvo je izjavilo žalbu Apelacionom sudu u odnosu na odluku o krivičnoj sankciji, prema članu 387. stav 1. i 2. KZRK-a izreke, predlažući da: *"Apelacioni sud preinači osporenu presudu u vezi sa odlukom o kazni, tako što će okrivljenom K.D, zbog krivičnog dela Ugovaranje nesrazmerne dobiti, iz člana 270. KZRK-a, da izrekne kaznu zatvora ili veću novčanu kaznu, okrivljenom K. B, zbog krivičnog dela pomaganje u Ugovaranju nesrazmerne dobiti iz člana 270. u vezi sa članom 25. KZRK-a izrekne kaznu zatvora ili veću novčanu kaznu, da optuženom Gezimu Shtufiju (podnosilac zahteva) zbog krivičnog dela iznuda iz člana 267. stav 2. u vezi sa stavom 1 KZRK-a, izrekne kaznu efektivnog zatvora, a okrivljenom A.D., zbog krivičnog dela iznuda iz člana 340. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZRK, izrekne kaznu zatvora ili veću novčanu kaznu".*
29. Dana 7. maja 2021. godine, Apelacioni tužilac je podneskom [PPA/Lnr. 185/21] predložio da se usvoji kao osnovana žalba Osnovnog tužilaštva, da se preinači osporena presuda i da se optuženima K.D., K. B i A.D., izrekne kazna zatvora ili veće novčane kazne, dok da se optuženom Gëzimu Shtufi izrekne kazna efektivnog zatvora.
30. Podnosilac zahteva je, u svojoj odbrani u Apelacionom sudu, podneo odgovor na žalbu protiv predloga Osnovnog tužilaštva za pooštravanje kazne, tražeći da se takav predlog odbije kao neosnovan.
31. Dana 14. juna 2021. godine, Apelacioni sud je, odlučujući povodom žalbe Osnovnog tužilaštva i odgovora na žalbu podnosioca zahteva, presudom PAKR. br. 179/2021, preinačio presudu Osnovnog suda [PKR. br. 3/2020] od 12. januara 2021. godine, samo u odnosu na odluku o kazni, tako što je uslovnu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine povećao u kaznu efektivnog zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. Apelacioni sud je u svom obrazloženju obrazložio da je prvostepeni sud izneo razloge da se ne radi o presuđenoj stvari, iako je reč o istim strankama u postupku, glavna radnja okrivljenog je drugačija jer je u predmetu koji je okončan odbijajućom presudom, optuženi (podnosilac) optužen za krivično delo "pretnja", dok je u ovom konkretnom slučaju isti optužen za krivično delo "iznuda".
32. Dana 12. jula 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude [P AKR. br. 179/2021] Apelacionog suda od 14. juna 2021. godine u vezi sa presudom [PKR. br. 3/2020] Osnovnog suda od 12. januara 2021. godine, jer su navodno iste donete uz povredu člana 432. stav 1. podstav 1.2 u vezi sa članom 384. stav 1. tačka 1.7 i tačka 1.8 u vezi sa članom 370. stav 1. tačka 6.7 i 8, kao i članom 361. ZKPRK-a, obrazlažući da su ove povrede povukle i povredu člana

403. ZKPRK-a. Podnosilac zahteva je ovim pravnim sredstvom takođe tražio i odlaganje izvršenja kazne efektivnog zatvora dok Vrhovni sud ne donese meritornu odluku po ovom predmetu.

33. Dana 14. septembra 2021. godine, Vrhovni sud je postupajući povodom zahteva za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva, presudom PML. br. 310/2021, odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnet protiv presude Apelacionog suda [PAKR. br. 179/2021] a u vezi sa presudom Osnovnog suda u Prizrenu [PKR. br. 3/2020] od 12. januara 2021. godine, potvrdivši na taj način nižestepene presude kao pravilne i utemeljene na zakonu, kako po pitanju primene krivičnog zakona, tako i po pitanju primene bitnih odredbi proceduralnog zakona. Predsedavajuća sudskog veća u ovom odlučivanju je bila sudija M.M., kao i sudije V.D. i A.M.
34. Dana 26. maja 2022. godine, Ustavni Sud je, odlučujući po zahtevu KI196/21 došao do zaključka i utvrdio je da je presuda Vrhovnog suda [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine doneta u suprotnosti sa članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a, jer je (i) doneta u sastavu jednog veća u kojem je, u suprotnosti sa odgovarajućim odredbama krivičnog postupka, i sudske prakse ESLjP-a i samog Suda, učestvovala i sudija M.M., koja je takođe bila deo donošenja odluka u ranijim fazama istog krivičnog pitanja, odnosno dva puta u svojstvu predsedavajuće veća pred Apelacionim sudom, kada je odlučivano o krivičnoj optužnici podnosioca zahteva, i na kraju i kao član veća, kada je odlučivano u vezi sa njegovim zahtevom za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom; i u takvim okolnostima, (ii) legitimne sumnje o nedostatku nepristrasnosti suda su objektivno opravdane.
35. Sud podseća da je u presudi KI196/21, on oglosio nevažećom samo presudu Vrhovnog Suda, odnosno presudu [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, donetu kao rezultat podnošenja zahteva za zaštitu zakonitosti od strane podnosioca zahteva, protiv presude Apelacionog suda [PAKR. br. 179/2021], od 14. juna 2021. godine, u vezi sa presudom Osnovnog suda u Prizrenu [PKR. br. 3/2020], od 12. januara 2021. godine. U tački IV operativnog dela Sud je odlučio *“DA VRATI presudu Vrhovnog suda [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, na ponovno odlučivanje u skladu sa Presudom ovog Suda”*.

Činjenice slučaja u vezi sa sadašnjim zahtevom KI120/22

36. Dana 13. jula 2022. godine, Vrhovni sud je, odlučujući prema nalogu Ustavnog suda, ponovo razmotrio zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva i doneo je presudu [Pml. br. 270/2022], kojom je odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti podnet protiv presude Osnovnog suda [PKR. br. 3/2020] od 12. januara 2021. godine i presude Apelacionog suda [PAKR. BR. 179/2021] od 14. juna 2021. godine.
37. U ovom donošenju odluke, deo veća su opet bili sudije V.D. i A.M., kao i sudija N.S.
38. Vrhovni sud je u razmatranju navoda podnosioca zahteva prvenstveno naglasio da *“Vrhovni sud Kosova, nakon što je otklonio povredu koja je navedena u presudi Ustavnog suda Republike Kosovo, ponovo razmotrio navode koji su predstavljeni u zahtevu [...]”*.
39. Povodom tvrdnji podnosioca zahteva da je prvostepena presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, Vrhovni sud je ocenio da iste nisu osnovane, jer: *“pobijana presuda sadrži detaljno obrazloženje i u potpunosti su istaknuti odlučni dokazi koji su dokazali krivicu osuđenih lica ... svedoci su neposredno saslušani tokom suđenja ... a osuđeni i njihova odbrana su imali priliku da postavljaju pitanja i da dobiju direktna objašnjenja svedoka, pa je primena ove odredbe potpuno nepotrebna.*

U ovom kontekstu, važno je istaći činjenicu da se presuda prvostepenog suda ne zasniva samo na iskazima svedoka, već i na materijalnim dokazima priloženim tokom sudskog ročišta [...]”.

40. Vrhovni sud je u istoj presudi dalje naglasio da: *“u dispozitivu presude prvostepenog suda jasno su opisane sve radnje osuđenih, a posebno mesto, vreme i način njihovog postupanja, i štaviše, prvostepeni sud je obrazložio činjenicu da su se u radnjama osuđenih ispoljila sva definisana obeležja krivičnih dela za koja su osuđeni oglašeni krivim”*.

Navodi podnosioca zahteva

41. Podnosilac zahteva tvrdi da je u osporenoj presudi Vrhovnog suda došlo do povrede njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a kao rezultat povrede (i) nepristrasnosti suda i (ii) prava na obrazloženu sudsku odluku.

i. Navodi u vezi sa “nepristrasnošću suda”

42. U vezi sa ovim navodom, podnosilac zahteva tvrdi da je prilikom suđenja u njegovom krivičnom slučaju, tri puta učestvovala sudija M. M., i to na dva različita sudska nivoa; prvo kao predsedavajuća veća na Apelacionom sudu u presudi [PAKR. br. 541/2017], od 26. decembra 2017. godine; drugi put takođe kao predsedavajuća veća u presudi [PAKR. br. 443/2018] od 9. oktobra 2018. godine; i treći put kao članica veća u Vrhovnom sudu u presudi [PML. br. 310/2021], od 14. septembra 2021. godine, radnje koje prema podnosiocu zahteva čine da *“osporena preseda Vrhovnog suda ne bude u skladu sa zahtevima “prava na pravično i nepristrasno suđenje”*.
43. Kao podršku ovoj tvrdnji, podnosilac zahteva se poziva na sudsku praksu ESLJP-a kao i sudsku praksu Suda, a posebno na spojene predmete KI187/18 i KI11/19, presuda od 29. jula 2019. godine, kao i na relevantne odredbe ZKPRK-akoje regulišu pitanje izuzeća sudija u redovnim postupcima.
44. S tim u vezi, podnosilac zahteva dalje argumentuje da *“jedna od osnovnih garancija koje nudi član 31. Ustava [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], u vezi sa članom 6. EKLJP, jeste suđenje pred nepristrasnim sudom. Ova procesna garancija je jasno sankcionisana i članom 39. ZKP-a”*.
45. Podnosilac zahteva, između ostalog, naglašava da: *“Sudska praksa ESLJP, koju je takođe pedantno sprovodio Ustavni sud Republike Kosovo, jasno ističe da učešće istog sudije u donošenju sudskih odluka na dva različita nivoa, prilikom odlučivanja o meritumu predmeta , predstavlja povredu principa nepristrasnosti suda („funkcionalna nepristrasnost“). Ova povreda postaje još ozbiljnija u krivičnim predmetima, kada se podnosioci predstavke proglase krivima i osude na zatvorsku kaznu. Ovakva situacija se javlja u ovom slučaju, dakle – a pogotovo kada je u ovom slučaju isti sudija učestvovala u 3 sudske odluke u krivičnom predmetu podnosioca zahteva i to dva puta u Apelacionom sudu, kao predsednica veća i jednom u Vrhovnom sudu. Dakle, presuda Vrhovnog suda PML. 310/2021, od 14.09.2021. godine, predstavlja flagrantnu povredu člana 31. Ustava i člana 39. ZKP-a”*.
46. Podnosilac zahteva u vezi sa osporenom presudom specifično naglašava: *“Ograničenje slobode kretanja i bezbednosti, nedefinisanost krivičnog dela, član 2 st. 2 i člana 3 KZRK-a u odnosu na podnosioca zahteva kada su nezakonitim presudama donetim od strane redovnih sudova nepoštovanjem postupka utvrđenog zakonom, odnosno*

članom 12 stav 1 u vezi sa članom 307 stav 2 Zakonika br. 04/L-123 o krivičnom postupku, Službeni list Republike Kosovo/ br. 38/ 28. decembar 2012. godine, Priština (u daljem tekstu ZKP)”.

47. Podnosilac zahteva navodi da osporena presuda, odnosno presuda Vrhovnog suda [Pml. br. 270/22] od 13. jula 2022. godine, *“ne samo da uopšte ne otklanja povrede nastavljajući sa istom listom ustavnih povreda, koja donosi istu odluku sa istim većem za razmatranje, i u potpunosti ignoriše presudu Ustavnog suda Republike Kosovo, kao da ne uopšte postoji, niti menja veće, iako je ova potonja obavezala Vrhovni sud, da ovaj predmet reši od strane nekog novog veća za razmatranje”.*
48. Podnosilac zahteva dalje navodi da: *“Vrhovni sud Republike Kosovo, gore navedenom presudom, tvrdoglavo ne menja niti veće za razmatranje ni bilo koju tačku prethodne presude, ponavljajući iste povrede kao i ranije, ignorišući Ustavni sud Republike Kosovo, iako je ovaj sud utvrdio povredu od strane Vrhovnog suda”.*
49. Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini tvrdi da je novo veće Vrhovnog suda koje je donelo osporenu presudu u postupku ponovnog suđenja trebalo da bude u potpunosti drugačije od prethodnog veća Vrhovnog suda koje je donelo presudu [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine, da bi se na taj način ispunili zahtevi o nepristrasnosti u ponovnom suđenju njegovog predmeta.
50. Podnosilac zahteva u suštini navodi i nedostatak nepristrasnosti pogotovo u ponovljenom postupku suđenja njegovog predmeta, zato što su sudije V.D., i A.M., koji su bili deo novog veća Vrhovnog suda u donošenju druge i samim tim osporene presude, bili iste sudije koji su učestvovali u prvoj presudi, odnosno u presudi [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine.
51. Podnosilac zahteva samim tim tvrdi da Vrhovni sud u osporenoj presudi nije uspeo da pruži obrazloženje i istovremeno je izražena i proizvoljnost prilikom donošenja odluke.
52. Podnosilac zahteva između ostalog dodaje da *“molimo gore navedeni naslov, odnosno Ustavni sud Republike Kosovo, da se snažno angažuje na preciznom sprovođenju presude Ustavnog suda Republike Kosovo, sa brojem predmeta br. KI196/21 od 13. juna 2022. godine sa ref. br.: AGJ 2007/22, u slučaju Gëzima Shtufija”.*
53. Podnosilac zahteva konačno od Suda traži da (i) proglasi zahtev prihvatljivim; da usvoji zahtev za privremenu meru kao i da odloži izvršenje presude Apelacionog suda [PAKR. br. 179/2021] od 14. juna 2021. godine; (ii) da ustvrdi da presuda Vrhovnog suda [Pml. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine nije u skladu sa članom 31 Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. EKLjP-a, proglašavajući istu nevažećom i vraćajući predmet na ponovno odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6 (Pravo na pravično suđenje)

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

2. Svako ko je optužen za krivično delo smatra se nevinim dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže.

Zakonik o krivičnom postupku Republike Kosovo

Član 39 Razlozi za izuzeće sudija

[...]

3. "Sudija ne može da obavlja dužnost sudije pojedinca, predsednika pretresnog veća, člana pretresnog veća, žalbenog veća ili veća Vrhovnog suda ako je on odnosno ona učestvovao u prethodnim postupcima u istom krivičnom predmetu, izuzev u slučaju sudije koji je postupao u Veću za posebnu dokaznu mogućnost. Sudija ne može se isključiti ako je bio uključen na prethodnom postupku o istom krivičnom predmetu kao član vanpretresnog veća".

[...]

Ocena prihvatljivosti zahteva

54. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
55. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1. i 7. člana 113. Ustava, koji propisuju:

"(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način."

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

56. U nastavku, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti, kako je to zatraženo u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

*Član 47
[Individualni zahtevi]*

1. “Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

57. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava jedan akt nekog javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda [PML. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva koja su propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe pojasnio sva prava i slobode za koje on tvrdi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima koji su propisani u članu 49. Zakona.
58. Međutim, izuzev ovoga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti, koji su utvrđeni u stavu (2) pravila 34 (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovnika o radu. Pravilo 34 (2) Poslovnika o radu utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmotriti zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 34 (2) posebno propisuje:

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju”.

59. Gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim, iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na

osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu (2) pravila 34 Poslovnika o radu (vidi, slučajve Suda [KI04/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26, i [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).

60. Sud prvenstveno podseća da je presudom Osnovnog suda [P. br. 333/15] od 19. juna 2015. godine podnosilac zahteva bio oslobođen optužbi da je počinio krivično delo "pretnja" prema članu 185, stav 1 KZRK-a. Osnovno tužilaštvo je protiv podnosioca zahteva po drugi put podiglo optužnicu PP. br. 3063/2013 zbog izvršenja krivičnog dela "iznuda" iz člana 340.2, u vezi sa stavom 1 KZRK-ai za krivično delo "neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja" iz člana 374, stav 1 KZRK-a. Osnovni sud je presudom P. br. 224/16, oslobodio podnosioca zahteva od optužbi u vezi sa krivičnim delom "iznude" i oglasio ga je krivim za krivično delo "neovlašćeno vlasništvo, kontrola ili posedovanje oružja" i kaznio ga je novčanom kaznom u visini od 2500 evra. Apelacioni sud, delujući po žalbi Osnovnog tužilaštva je, rešenjem PAKR. br. 541/2017, vratio predmet na ponovno suđenje pred Osnovnim sudom, koji je u presudi P. br. 2/2018, ponovo odbio optužnicu protiv podnosioca zahteva za krivično delo "iznude", pozivajući se na načelo *res judicata*. Apelacioni sud je, delujući po žalbi Osnovnog tužilaštva, rešenjem PAKR. br. 443/2018, po drugi put vratio predmet na ponovno suđenje pred Osnovnim sudom, koji je u presudi P. br. 86/2018, ponovo odbio optužnicu protiv podnosioca zahteva, pozivajući se na načelo *res judicata* i *ne bis in idem*.
61. Presuda Osnovnog suda je ponovo osporena od strane Osnovnog tužilaštva pred Apelacionom sudom, koje je rešenjem PAKR. br. 327/2019, vratio predmet na ponovno suđenje Osnovnom sudu po treći put, a potom je presudom PKR. br. 3/2020 oglasio krivim podnosioca zahteva i osudio ga je na uslovnu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Protiv presude Osnovnog suda, Osnovno tužilaštvo je uložilo žalbu, ali samo u pogledu visine izrečene kazne, u kom slučaju je Apelacioni sud, u presudi PAKR. br. 179/2021, preinačio presudu Osnovnog suda, povećavajući kaznu sa 1 (jedne) godine uslovne kazne na 3 (tri) godine efektivnog zatvora. Protiv ove presude podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti, Vrhovnom sudu, koji je osporenom presudom PML. br. 310/2021, odbio zahtev za zaštitu zakonitosti i potvrdio je nižestepene presude, ostavljajući na snazi izrečenu kaznu efektivne kazne zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, protiv podnosioca zahteva. Protiv presude [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Ustavnom sudu na osnovu toga što mu je Vrhovni sud povredio osnovna prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a, zbog povrede (i) prava na obrazloženu sudsku odluku i (ii) nepristrasnosti suda sa s tvrdnjom/argumentom da je u suđenju u njegovom krivičnom predmetu sudija M. M. učestvovala tri puta, i to na dva različita pravosudna nivoa.
62. Sud je presudom KI196/21 proglasio nevažećim samo presudu Vrhovnog suda, odnosno presudu [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, na osnovu toga što je doneta suprotno članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, jer (i) je doneta iz sastava veća, u kojem je, mimo odredbi koje se odnose na krivični postupak, i sudsku praksu ESLJP-a i sudsku praksu Suda, sudija M. M. učestvovala 3 (tri) puta u donošenju odluka u ovom krivičnom predmetu i to 2 (dva) puta na različitim nivoima pravosuđa. U početku, u svojstvu predsedavajuće veća Apelacionog suda, bila je deo donošenja odluka u rešenju [PKRK. br. 541/2017] od 26. decembra 2017. godine i rešenju [PKRK. br. 443/2018] od 09. oktobra 2018. godine i u svojstvu člana Veća za

razmatranje učestvovala je u donošenju presude Vrhovnog suda [PML. br. 310/21], od 14. septembra 2021. godine, koja je osporena od strane podnosioca zahteva u predmetu KI196/21, te je stoga odlučio da vrati presudu Vrhovnog suda [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine na ponovno odlučivanje u skladu sa presudom KI196/21.

63. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu njegovih prava koja su zagantovana članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLjP-a, sa obrazloženjem da Vrhovni sud u osporenoj presudi [Pml. br. 270/22] od 13.jula 2022. godine, nije odlučio u skladu sa nalazima Ustavnog Suda prema Presudi KI196/21, od 26. maja 2022. godine, u vezi sa nepristrasnošću suda sa obrazloženjem da Vrhovni sud, prilikom donošenja druge presude, odnosno osporene presude [Pml. br.270/22] *“donosi istu odluku sa istim većem za razmatranje, i u potpunosti ignoriše Presudu Ustavnog suda Republike Kosovo, kao da ne uopšte postoji, niti menja veće, iako je ova potonja obavezala Vrhovni sud, da ovaj predmet reši od strane nekog novog veća za razmatranje”*. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud u osporenoj presudi nije uspeo da pruži obrazloženje i istovremeno je izrazio proizvoljnost prilikom donošenja odluke.
64. U suštini, podnosilac zahteva tvrdi nedostatak nepristrasnosti u postupku ponovljenog suđenja u njegovom predmetu, pošto su sudije V.D. i A.M., koji su bili deo novog veća Vrhovnog suda prilikom donošenja osporene presude, bile iste sudije koje su učestvovala i u prvoj presudi, odnosno u presudi [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine.
65. Sud ocenjuje da će u ovom konkretnom slučaju, navode u vezi sa neprimenjivanjem sudske prakse Ustavnog Suda i EKLjP-a i neobrazloženja sudskih odluka, zbog prirode slučaja kao i njihove povezanosti, tretirati u sklopu samo jednog obrazloženja.
66. U svetlu ovih objašnjenja, Sud će u nastavku razmotriti navode podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na pravično suđenje, kako je to i zagantovano u članu 31 Ustava i u članu 6.1 EKLjP-a.
67. S tim u vezi, Sud podseća na sadržaj člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, koji propisuje:

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.
68. Pored toga, Sud takođe podseća i na sadržaj člana 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLjP-a, koji propisuje:

“Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom, ...”.
69. Sud ponovo ističe da je na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, Sud obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagantovane Ustavom u skladu sa sudskom praksom ESLjP-a. Samim tim, što se tiče tumačenja

navoda u vezi sa povredom člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, u vezi sa pitanjem (i) nepristrasnosti suda i (ii) prava na obrazloženu sudsku odluku.

Tvrđnje u vezi sa povredom prava na nepristrasni sud

a) Opšta načela

70. U tretiranju navoda podnosioca zahteva koji se tiče prava na “*pravično i nepristrasno suđenje*”, u postupku ponovnog suđenja predmeta od strane iste sudske instance, Sud će primeniti sudsku praksu ESLJP-a, na osnovu koje je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagarantovane Ustavom. Samim tim, što se tiče tumačenja navoda o povredi člana 31 Ustavu u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a, Sud će se pozvati na sudsku praksu ESLJP-a, kao i na svoju konsolidovanu sudsku praksu.
71. S tim u vezi, Sud podseća da bi nepristrasnost suda prema članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, na osnovu objedinjene prakse ESLJP-a, trebalo utvrditi prema (i) subjektivnom testu, shodno tome na osnovu ličnog uverenja i ponašanja sudije, što implicira da je sudija možda imao lične predrasude ili pristrasnost u određenom slučaju; i (ii) objektivnom testu, koji, shodno tome, utvrđuje da li je sam sud, između ostalog, njegov sastav, pružio dovoljne garancije da isključi bilo kakvu legitimnu sumnju u ovom pogledu (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: [Miracle Europe KFT protiv Mađarske, podnesak br. 57774/13](#), presuda od 12. aprila 2015. godine, stavovi 54 i 55; [Gautrin i drugi protiv Francuske, podnesak br. \(38/1997/822/1025–1028\)](#), presuda od 20. maja 1998. godine, stav 58; [San Leonard Band Club protiv Malte, podnesak br. 77562/01](#), presuda od 29. jula 2004. godine, stav 58; [Thomann protiv Švajcarske, presuda od 10. juna 1996. godine, stav 30](#); [Wettstein protiv Švajcarske, podnesak br. 33958/96](#), presuda od 21. decembra 2000. godine, stav 42; [Korzeniak protiv Poljske, podnesak br. 56134/08](#), presuda od 10. januara 2017. godine, 46 i slučaj Suda [KIO6/12](#), podnosilac zahteva: *Bajrush Gashi*, presuda od 9. maja 2012. godine, stav 45, kao i spojene slučajeve Suda: [KI187/18 i KI11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, presuda od 29. jula 2019. godine, stav 50; kao i slučaj [KI24/17](#), podnosilac zahteva *Bedri Salihu*, presuda od 17. maja 2019. godine, stav 50).
72. Konkretnije, u pogledu subjektivnog testa, zasnovanog na sudskoj praksi ESLJP-a, ličnu nepristrasnost sudije treba pretpostaviti dok se ne dokaže suprotno (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: [Mežnarić protiv Hrvatske, podnesak br. 71615/01](#), presuda od 30. novembra 2005. godine, stav 30; [Padovani protiv Italije, podnesak br. 13396/87](#), presuda od 26. februara 1993. godine, stav 26; [Morel protiv Francuske, podnesak br. 34130/96](#), presuda od 6. juna 2000. godine, stav 41; [San Leonard Band Club protiv Maltes](#), gore citiran, stav 59; [Hauschildt protiv Danske, presuda od 24. maja 1989. godine, stav 47](#); [Driza protiv Albanije, presuda od 13. novembra 2007. godine, stav 75](#), i [Korzeniak protiv Poljske, gore citiran, stav 47](#)). Što se tiče vrste dokaza potrebnih za dokazivanje takve stvari, ESLJP je, na primer, nastojao da utvrdi da li sudija pokazuje neprijateljstvo ili zlovolju iz ličnih razloga. Međutim, da bi se odlučilo da li u konkretnom slučaju ima dovoljno osnova da se utvrdi da određeni sudija nije nepristrasan, gledište podnosioca zahteva je važno, ali nije odlučujuće (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: [De Cubber protiv Belgije, presuda od 26. oktobra 1984. godine, stav 25](#)). Međutim, načelo u kojem se mora pretpostaviti da je sud oslobođen predrasuda ili lične pristrasnosti dugo je utvrđen u sudskoj praksi ESLJP-a (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Kyprianou protiv Kipra, gore citiran, stav 119](#); [Micallef protiv Malte, presuda od 15. oktobra 2009. godine, stavovi 93-94](#); i [Tozicka protiv Poljske, presuda od 24. jula 2012. godine, stav 33](#), kao i spojene slučajeve Suda [KI187/18 i KI11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, Presuda od 29. jula 2019. godine, stav 51, i slučaj [KI24/17](#), podnosilac zahteva *Bedri Salihu*, stav 45).

73. Štaviše, prema sudskoj praksi ESLJP-a, dok u nekim slučajevima može biti teško pronaći činjenice na osnovu kojih se može poništiti pretpostavka subjektivne nepristrasnosti sudije, kriterijumi i zahtevi za objektivnu nepristrasnost pružaju dodatnu garanciju za nepristrasno suđenje (vidi, slučaj ESLJP-a [Micallef protiv Malte](#), gore citiran, stavovi 95 i 101). Treba napomenuti da se u većini slučajeva koji se odnose na pitanja nepristrasnosti, ESLJP fokusirao i utvrdio povrede u smislu objektivnog testiranja (vidi, takođe slučaj ESLJP-a, [Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije](#), presuda od 6. novembra 2018. godine, stav 146; i [Korzeniak protiv Poljske](#), gore citiran, stav 48, kao i spojene slučajeve Suda [KI187/18](#) i [KI11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, presuda od 29. jula 2019. godine, stav 52, i slučaj [KI24/17](#), citiran iznad, stav 46).
74. Što se tiče objektivnog testa, Sud primećuje da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, kada se primenjuje na sudsko veće, mora da se utvrdi da li, osim ličnog ponašanja bilo kog sudije, može postojati dovoljno činjenica koje mogu pokrenuti sumnje u nepristrasnost suda. U tom pogledu, izgled/percepcija takođe može biti važan, jer „*pravda ne samo da se mora sprovoditi, već se mora videti da se sprovodi*“ (U ovom kontekstu, vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, [De Cubber protiv Belgije](#), gore citiran, stav 26). Suštinsko pitanje je uverenje da sudovi u demokratskom društvu treba da se odražavaju u javnosti (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a, [Castillo Algar protiv Španije](#), presuda od 28. oktobra 1998. godine, stav 45; [San Leonard Band Club protiv Malte](#), citirano iznad, stav 60; i [Golubović protiv Hrvatske](#), gore citiran, stav 49). Prema tome, svaki sudija za koga mogu postojati legitimni razlozi u sumnju na nedostatak nepristrasnosti treba da se povuče iz donošenja odluka (vidi, slučaj ESLJP-a, [Micallef protiv Malte](#), gore citiran, stav 98, kao i spojene slučajeve Suda [KI187/18](#) i [KI11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, presuda od 29. jula 2019. godine, stav 53).
75. Štaviše, sudska praksa ESLJP-a utvrđuje da situacije u kojima se mogu pokrenuti pitanja u vezi sa nedostatkom nepristrasnošću mogu biti (i) funkcionalne; i (ii) lične prirode. Prvo, odnosi se na vršenje različitih funkcija u okviru sudskog procesa od strane iste osobe ili u odnosu na hijerarhijsku prirodu ili bilo koju drugu prirodu, između sudije i drugih aktera u određenom sudskom procesu. U odnosu na ovo drugo, treba ispitati nivo i prirodu ove veze. Ove funkcionalne situacije mogu uključivati primere slučajeva u kojima su vršene (i) savetodavne i sudske funkcije u istom predmetu (za ovaj kontekst, vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: [Procola protiv Luksemburga](#), presuda od 8. septembra 1995. godine, stav 45; [Kleyn i drugi protiv Holandije](#), presuda od 6. maja 2003. godine, stav 200; i [Sacilor Lormines protiv Francuske](#), presuda od 9. novembra 2006. godine, stav 74); (ii) sudske i vanparnične (za ovaj kontekst vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, [McGonnell protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), presuda od 8. februara 2000. godine, stavovi 52-57); i (iii) različite sudske funkcije.
76. U tom kontekstu, ESLJP navodi da ocenu da li je učešće istog sudije u različitim fazama suđenja moglo da dovede do povreda uslova koji se odnose na nepristrasnost suda, treba proceniti od slučaja do slučaja na osnovu i zavisi od okolnosti svakog slučaja. Ne može se smatrati da postoji pitanje nepristrasnosti suda kada je jedan sudija već doneo formalne i proceduralne odluke u drugim fazama postupka (vidi, slučaj, [George-Lavinju Ghiurău protiv Rumunije](#), presuda 16. juna 2020. godine, stav 67). Međutim, problemi sa nepristrasnošću mogu nastati ako je, u drugim fazama postupka, sudija već izrazio mišljenje o krivici optuženog ([Gómez de Liaño y Botella protiv Španije](#), presuda od 22. jula 2008. godine, stavovi 67-72). S tim u vezi, činjenica da je isti sudija dva puta obavljao istu funkciju u istom setu krivičnog postupka nije dovoljan da pokaže objektivni nedostatak nepristrasnosti (vidi slučaj, [Teshya protiv Ukrajine](#), presuda od 8. oktobra 2020. godine).

77. Takođe, ESLJP naglašava da ukoliko se neka obaveza nekog višeg suda koji poništava neku sudsku odluku da bi vratio predmet drugim sudijama predviđa na osnovu odgovarajućeg internog zakona, onda se javlja pitanje da li je jedan sud uspostavljen na osnovu zakona (vidi slučaj [Lavents protiv Letonije](#), 2002, presuda od 28. novembra 2008. godine, stav 115). Dok se drugi, odnosno oni lične prirode, uglavnom odnose na način na koji se sudija ponaša u odnosu na predmet ili postojanje veze sa jednom od stranaka ili njenim zastupnikom u predmetu (za više u tom kontekstu, vidi Praktični vodič ESLJP-a od 31. avgusta 2022. godine o članu 6 EKLJP-a, Pravo na pravično suđenje (krivični aspekt), deo IV. Opšte garancije: Proceduralni kriterijumi, C. Nezavisnost i nepristrasnost, 2. Nepristrasni sud, a. Kriterijumi za ocenu nepristrasnosti (vidi, u tom kontekstu, spojene slučajeve Suda [KI187/18](#) i [KI11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, presuda od 29. jula 2019. godine, stav 54, i slučaj [KI24/17](#), citiran iznad, stav 50).

b) *Primena opštih načela u okolnostima ovog konkretnog slučaja*

78. U primeni ovih opštih načela u okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da presuda Vrhovnog suda [Pml. br. 270/22] od 13. jula 2022. godine, *“ne samo da uopšte ne otklanja povrede nastavlajući sa istom listom ustavnih povreda, koja donosi istu odluku sa istim većem za razmatranje, i u potpunosti ignoriše presudu Ustavnog suda Republike Kosovo, kao da ne uopšte postoji, niti menja veće, iako je ova potonja obavezala Vrhovni sud, da ovaj predmet reši od strane nekog novog veća za razmatranje”*.

79. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi nedostatak nepristrasnosti Vrhovnog suda u ponovnom suđenju njegovog slučaja koji je rezultirao donošenjem presude [Pml. br. 270/22] od 13. jula 2022. godine, jer Vrhovni sud nije odlučio/presudio u skladu sa nalazima Suda na osnovu presude KI196/21 od 26. maja 2022. godine u vezi sa nepristrasnošću suda, zato što je Vrhovni sud prilikom donošenja druge presude, odnosno osporene presude [Pml. br. 270/22], utvrdio: *“... ne menja niti veće za razmatranje ni bilo koju tačku prethodne presude, ponavljajući iste povrede kao i ranije, ignorišući Ustavni sud Republike Kosovo, iako je ovaj sud utvrdio povredu od strane Vrhovnog suda”*.

80. U suštini, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je sastav Veća Vrhovnog suda u ponovljenom suđenju njegovog predmeta koje je rezultiralo donošenjem druge presude Vrhovnog suda, odnosno osporene presude [Pml. br. 270/22] od 13. jula 2022. godine, ostao isti kao sastav veća za razmatranje u suđenju njegovog slučaja od strane Vrhovnog suda koje je rezultiralo donošenjem presude [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, a koja je ukinuta od strane Suda presudom KI196/21.

81. Sud primećuje da u kontekstu sastava veća za razmatranje Vrhovnog suda koje je rezultiralo donošenjem osporene presude, podnosilac zahteva, prema tvrdnjama u podnetom zahtevu, tvrdi upravo vršenje različitih funkcija sudija u istom sudskom procesu, odnosno činjenica da je sudija M. M. učestvovala 3 (tri) puta u suđenju u ovom krivičnom predmetu, i to dva puta kao predsedavajuća veća u Apelacionom sudu u donošenju odluka [PAKR. br. 541/2017] od 26. decembra 2017. godine i [PAKR. br. 443/2018] od 9. oktobra 2018. godine i kao član veća u Vrhovnom sudu u donošenju presude [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, i na kraju, prema tvrdnji podnosioca zahteva, ponovo kao član veća u Vrhovnom sudu u donošenju presude [PML. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine, radnje koje su, prema navodima podnosioca zahteva, u više navrata dovele do povrede njegovog prava na *„pravično i nepristrasno suđenje”*.

82. Takođe, Sud želi da razjasni da u suštini podnosilac zahteva tvrdi nedostatak nepristrasnosti u ponovnom suđenju njegovog predmeta, pošto su sudije V.D. i A.M., koji su bili deo novog veća Vrhovnog suda u donošenju osporene presude, bile iste sudije koje su učestvovala u veću Vrhovnog suda koje je donelo prvu presudu, odnosno presudu [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine.
83. Prvo, Sud podseća da je u svom predmetu KI196/21 utvrdio povredu člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP jer je presuda [PML. br. 310/2021] od 14. septembra 2021. godine, doneta u sastavu jednog veća, u kome su, suprotno relevantnim odredbama krivičnog postupka, i sudskoj praksi ESLJP i Suda, sudija M.M. je učestvovala 3 (tri) puta u odlučivanju u ovom krivičnom predmetu i to 2 (dva) puta na različitim nivoima pravosuđa. U početku, u svojstvu predsedavajuće veća Apelacionog suda, bila je deo donošenja odluka u rešenju [PKRK. br. 541/2017] od 26. decembra 2017. godine i rešenja [PKRK. br. 443/2018] od 9. oktobra 2018. godine i u svojstvu člana Veća za razmatranje učestvovala je u donošenju presude Vrhovnog suda [PML. br. 310/21], od 14. septembra 2021. godine, koja je osporena od strane podnosioca zahteva u predmetu KI196/21.
84. U nastavku, Sud se poziva na relevantne delove osporene presude, kako bi ocenio da li je Vrhovni sud otklonio uzroke koji su doveli do povrede člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP. Shodno tome, Sud ocenjuje da li je sastav Veća Vrhovnog suda u donošenju osporene presude [PML. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine bio isti kao i sastav Vrhovnog suda koji je doneo presudu [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine.
85. Sud prvo primećuje da je Vrhovni sud, kroz osporenu presudu, po drugi put obrađujući navode podnosioca zahteva, naglasio da je *“Vrhovni sud Kosova, nakon što je otklonio povredu koja je navedena u presudi Ustavnog suda Republike Kosovo, ponovo razmotrio navode koji su predstavljeni u zahtevu...”*, koji su rezultirali neosnovanima.
86. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud *“ne menja niti veće za razmatranje ni bilo koju tačku prethodne presude, ponavljajući iste povrede kao i ranije, ignorišući Ustavni sud Republike Kosovo, iako je ovaj sud utvrdio povredu od strane Vrhovnog suda”*.
87. Sud prvo primećuje da na osnovu spisa predmeta proizilazi da sudija M.M., koja je kao član veća za razmatranje, učestvovala u suđenju u njegovom predmetu, odnosno u donošenju presude Vrhovnog suda [PML. br. 310/21], od 14. septembra 2021. godine, više nije bila sastavni deo veća Vrhovnog suda u ponovnom suđenju u predmetu podnosioca zahteva, odnosno u donošenju druge presude Vrhovnog suda [PML. br. 270/2022], od 13. jula 2022. godine, koja je pred Sudom osporena od strane podnosioca zahteva.
88. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je Veće Vrhovnog suda koje je donelo presudu Vrhovnog suda [PML. br. 310/21], od 14. septembra 2021. godine, bilo u sastavu V.D., A.M., kao i sudija M.M. Sa druge strane, nakon vraćanja predmeta Vrhovnom sudu na ponovno suđenje, veće Vrhovnog suda koji je doneo drugu presudu, odnosno presudu Vrhovnog suda [PML. br. 270/2022], od 13. jula 2022. godine, bilo u sastavu V.D., A.M. i N.L. Sud primećuje da sudija M.M. nije bila deo veća Vrhovnog suda drugi put, prilikom donošenja osporene presude. Shodno tome, sastav veća Vrhovnog suda u osporenoj presudi ne rezultira da je isti/identičan sa prethodnim.
89. Međutim, Sud s druge strane primećuje da su sudije V.D. i A.M., koji su bili deo veća Vrhovnog suda koje je donelo presudu Vrhovnog suda [PML. br. 310/21], ponovo bili deo veća Vrhovnog suda koji je doneo drugu presudu, odnosno presudu Vrhovnog suda

[PML. br. 270/2022], od 13. jula 2022. godine, a koja je osporena pred Sudom od strane podnosioca zahteva.

90. Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini tvrdi da bi novo veće Vrhovnog suda u donošenju osporene presude trebalo da bude potpuno drugačije od prethodnog veća Vrhovnog suda koje je donelo presudu [PML. br. 310/21] od 14. septembra 2021. godine, kako bi se ispunili uslovi za nepristrasnost u ponovnom suđenju u njegovom predmetu.
91. S tim u vezi, ESLJP je smatrao da nije obavezno da isti sastav sudskih tela u razmatranju jednog istog pitanja u različitim fazama postupka rezultira povredom prava na pravično suđenje kao i da tako moguće povrede zavise od specifičnih okolnosti jednog slučaja. Po sudskoj praksi ESLJP-a, ne može se reći da je opšte pravilo, u slučajevima kada jedan najviši sud koji vrati jedan predmet na ponovno odlučivanje, da je obavezno da se pitanje vrati jednom veću koje je u istom sastavu (vidi slučaj Suda: [KI24/17](#), citirano iznad, stav 56; kao i slučaj ESLJP-a, [Ringeisen protiv Austrije, zahtev br. 4455/10](#) presuda od 17. jula 1971. godine, stav 97).
92. S tim u vezi, Sud naglašava da se obaveza da se bude nepristrasan ne može tumačiti na način da bi se nametnula obaveza višem sudu koji poništava upravnu ili sudsku odluku da predmet vrati drugom nadležnom organu ili u nekom drugom odeljenju tog organa (vidi predmet ESLJP-a, [Marguš protiv hrvatske, zahtev br. 4455/10](#), presuda od 27. maja 2014. godine, stav 85; kao i slučaj [Ringeisen protiv Austrije, zahtev br. 2614/65](#), presuda od 16. jula 1971. godine, paragrafi 97). Sud naglašava da činjenica da se za jednog sudija u predmetu koji je doneo ranije odluke u tom istom predmetu ne može smatrati da je to samo po sebi opravdanje za strah od njegove/njene nepristrasnosti (vidi slučaj ESLJP-a, [Thomann protiv Švajcarske, zahtev br. 17602/91](#), presuda od 25. januara i 21. maja 1996. godine).
93. Sud želi da naglasi da je presudom KI196/21 zaključio da je presuda Vrhovnog suda koja je doneta po prvi put [PML. br. 310/2021], od 14. septembra 2021. godine, bila u suprotnosti sa članom 31. Ustava u viza sa članom 6. EKLJP-a. Ovo iz razloga što je sudija M.M. učestvovala u odlučivanju u krivičnom predmetu podnosioca zahteva u različitim sudskim instancama, odnosno kao predsednica veća u Apelacionom sudu za krivični predmet podnosioca zahteva i kao član veća u Vrhovnom sudu za njegov zahtev za zaštitu zakonitosti. U ovim okolnostima, sumnje u nepristrasnost suda su bile opravdane.
94. U ovom konkretnom slučaju, sud nije primetio da su sudije V.D. i A.M. učestvovala u prethodnim postupcima u instancama različitih nivoa pravosuđa u vezi sa predmetom podnosioca zahteva. Ovo se razlikuje od prethodno navedenog slučaja, gde je sudija koji je učestvovala u odlučivanju u ranijim fazama krivičnog predmeta takođe bila deo odlučivanja u Vrhovnom sudu.
95. Sud ističe da nema legitimnog osnova za sumnju na nepristrasnost, s obzirom da je isti sudija svojevremeno učestvovao u odlučivanju u jednoj sudskoj instanci, a potom i u novom postupku, kada je prethodna odluka poništena i predmet vraćen istom sudiji na ponovno suđenje. S tim u vezi, Sud ističe da se kao opšte pravilo koje proizilazi iz obaveze nepristrasnosti ne može utvrditi da je viši sud koji poništava sudsku odluku dužan da predmet vrati drugačije konstituisanom veću (vidi slučaj Suda [KI24/17](#), citiran iznad, stav 56 i slučaj ESLJP-a, [Ringeisen protiv Austrije](#), citiran iznad, stav 97). Međutim, Sud naglašava da iako obaveza nepristrasnosti ne podrazumeva da viši sud, nakon poništenja sudske odluke, mora predmet ustupiti veću u potpuno drugačijem sastavu, osim u slučajevima kada su prisutni elementi nepristrasnosti i kada je to opravdano.

96. Sud, s druge strane, želi da pojasni da ako je obaveza višeg suda da poništi sudsku odluku i predmet vrati na ponovno razmatranje pred drugim sudijama predviđena relevantnim domaćim zakonom, onda se postavlja pitanje da li je stvaranje novog suda pravno uređeno i u skladu sa važećim zakonskim odredbama (vidi slučaj ESLJP-a [Lavents protiv Letonije, zahtev br. 58442/00](#), presuda od 28. novembra 2002. godine, stav 115).
97. S tim u vezi, Sud će se pozvati na relevantan deo stava 3, člana 39 Zakonika o Krivičnom postupku, koji propisuje da: *“Sudija ne može da obavlja dužnost sudije pojedinca, predsednika pretresnog veća, člana pretresnog veća, žalbenog veća ili veća Vrhovnog suda ako je on odnosno ona učestvovao u prethodnim postupcima u istom krivičnom predmetu, izuzev u slučaju sudije koji je postupao u Veću za posebnu dokaznu mogućnost. Sudija ne može se isključiti ako je bio uključen na prethodnom postupku o istom krivičnom predmetu kao član vanpretresnog veća”*.
98. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud primećuje da je Vrhovni sud postupio pažljivo kako bi izbegao svaku sumnju u nepristrasnost, udaljavajući sudiju M.M. iz postupka ponovnog suđenja predmeta podnosioca zahteva po drugi put. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, Sud naglašava da je jednostavna činjenica da su dvojica sudija, odnosno V.D., A.M., dva puta bili članovi sudskog veća na nivou Vrhovnog suda, jednom na suđenju, a zatim u ponovnom suđenju u slučaju podnosioca zahteva, nije dovoljna da pokrene objektivno opravdanu sumnju u njihovu nepristrasnost (vidi slučaj ESLJP-a, [Marguš protiv Hrvatske, zahtev br. 4455/10](#), citirano iznad, stav 85; kao i [Inseher protiv Nemačke \[VV\], zahtev br. 10211/12 i 27505/14](#), stav 288, presuda od 4. decembra 2018. godine). S tim u vezi, obaveza nepristrasnosti ni na koji način ne sugerise da je viši sud, u slučaju poništavanja sudske odluke, dužan da predmet uputi veću koje je potpuno drugačijeg sastava, osim ako je odluka prethodnog sastava bila nedozvoljena ili nepovoljna za podnosioca zahteva.
99. Sud naglašava da jednostavna činjenica da je sudija ili veće već donelo preliminarne odluke koje su nepovoljne za podnosioca zahteva ne može se sama po sebi smatrati opravdanom zabrinutošću za njegovu nepristrasnost. Ono što je važno jeste obim i priroda pretpretresnih mera od strane sudije pre suđenja. Isto tako, činjenica da sudija ili veće ima detaljno poznavanje spisa predmeta ne podrazumeva bilo kakvu pristrasnost sa njegove strane koja bi ga sprečila da se smatra nepristrasnim prilikom odlučivanja o meritumu. Niti preliminarne analize dostupnih informacija ne znači da je konačna analiza slučaja pristrasna (vidi slučaj ESLJP-a, [Morel protiv Francuske](#), presuda od 6. juna 2000. godine, stav 45 i tu navedene reference).
100. U svetlu ovoga, Sud naglašava da nedostatak sudske nepristrasnosti ne nastaje kada je sudska instanca jednom donela nepovoljnu odluku za odbranu sa istim rezultatom za podnosioca zahteva kao i prethodna odluka koja je naknadno poništena, kao što je situacija u slučaju podnosioca zahteva. Međutim, problemi sa nepristrasnošću mogu nastati ako je u drugim fazama postupka sudija već izneo mišljenje o krivici optuženog (vidi slučaj ESLJP-a, [Gómez de Liaño y Botella protiv Španije](#), presuda od 22. jula 2008. godine, stavovi 67-72).
101. U konkretnom kontekstu ovog predmeta, Sud primećuje da je osporena presuda zaista bila nepovoljna za odbranu. Ali da bi prevazišao pretpostavku nepristrasnosti, Sud mora imati jači dokaz o predrasudama, više od jedne odluke koja je bila suštinski nepovoljna za podnosioca zahteva. S tim u vezi, Sud smatra da tvrdnje podnosioca zahteva o istom sastavu veća u dve osporene odluke tokom suđenja u predmetu ne ubeđuju Sud da je postojala pristrasnost. Ne analizirajući u ovom trenutku da li su osporene odluke bile opravdane, Sud primećuje da u njima nije bilo ničega što bi

otkrilo bilo kakvu pristrasnost prema podnosiocu zahteva (vidi slučaj ESLjP-a, [Miminoshwili protiv Rusije](#), presuda od 28. juna 2011. godine, stav 114).

102. U svetlu gore navedenog, Sud naglašava da se tvrdnje koje je podnosilac zahteva možda imao o nepristrasnosti veća Vrhovnog suda ne smatraju objektivno opravdanim jer: (i) u spisu predmeta nema ničega što bi sugerisalo da je bilo koji sudija ili veće izrazilo neprijateljstvo ili zlu volju prema podnosiocu zahteva; kao i (iii) sastav veća se ranije nije izjasnio o krivici podnosioca zahteva, što bi kompromitovalo krivični proces protiv njih; kao i (iii) sastav veća Vrhovnog suda u ponovnom suđenju nije bio isti/identičan kao u prethodnom slučaju; kao i (iv) Vrhovni sud je u postupku ponovnog suđenja preduzeo neophodne korake da izbegne svaku sumnju u nepristrasnost, odlučivanjem o udaljavanju sudije M.M. iz ponovljenog postupka u predmetu podnosioca zahteva.
103. Sud, nakon pažljivog sagledavanja okolnosti ovog slučaja, zaključuje da ne postoje utvrđene činjenice koje bi mogle izazvati opravdanu sumnju u nepristrasnost sudija V.D. i A.M. Podnosilac zahteva, u ovom kontekstu, ne predstavlja nikakav legitiman razlog da izrazi strah ili nesigurnost u pogledu objektivnosti i nezavisnosti Vrhovnog suda. Stoga, Sud utvrđuje da predmetni slučaj nije obuhvaćen bilo kakvom povredom uslova za nepristrasnost sudstva.
104. Sud na kraju naglašava da u demokratskom društvu prema EKLJP, pravo na pravično sprovođenje pravde zauzima tako važno mesto da striktno/restruktivno tumačenje garancija iz člana 6. ne bi odgovaralo svrsi i cilju ove odredbe (vidi *mutatis mutandis* slučajeve ESLjP-a: [Ryakib Biryukov protiv Rusije, zahtev br. 14810/02](#), presuda od 17. januara 2018. godine, stav 37; [Delcourt protiv Belgije, zahtev br. 2689/65](#), presuda od 17. januara 1970. godine, stav 25; [Wemhoff protiv Nemačke, zahtev br. 2122/64](#), presuda od 27. juna 1968. godine, stav 8).
105. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva u vezi sa osporenom presudom specifično navodi: “*Ograničenje slobode kretanja i bezbednosti, nedefinisanost krivičnog dela, član 2 st. 2 i člana 3 KZRK-a u odnosu na podnosioca zahteva kada su nezakonitim presudama donetim od strane redovnih sudova nepoštovanjem postupka utvrđenog zakonom, odnosno članom 12 stav 1 u vezi sa članom 307 stav 2 Zakonika br. 04/L-123 o krivičnom postupku, Službeni list Republike Kosovo/ br. 38/ 28. decembar 2012. godine, Priština (dalje u tekstu: ZKP)*”.
106. Sud primećuje da podnosilac zahteva samim tim tvrdi da Vrhovni sud u osporenoj presudi nije uspeo da pruži obrazloženje i istovremeno je izrazio i proizvoljnost u donošenju odluka.
107. S tim u vezi, Sud primećuje da je Vrhovni sud, u osporenoj presudi, pozivajući se na tvrdnje podnosioca zahteva naglasio da “*osporena presuda sadrži detaljno obrazloženje i u potpunosti su istaknuti ključni dokazi koji su dokazali krivicu osuđenog. U obrazloženju presude prvostepenog suda utvrđeno je da je činjenično stanje dokazano na osnovu dokaza izvedenih u toku sudskog razmatranja i, između ostalih, iskazima svedoka L.Sh. i A.B., dok su njihova svedočenja i pouzdanost ovih svedočenja jasno obrazloženi u presudi prvostepenog suda*”.
108. Takođe, Vrhovni sud je, pozivajući se na činjenično stanje, naglasio da se “*prvostepena presuda ne zasniva samo na svedočenju svedoka, već i na materijalnim dokazima koji su sprovedeni tokom sudskog razmatranja*”.
109. Sud smatra da je Vrhovni sud u osporenoj presudi dao ubedljive i dovoljne razloge time što je do detalja naveo pravni osnov na kojem je zasnovao svoju odluku, pozivajući se

na odgovarajuće zakonske odredbe za koje je isti smatrao da su relevantne u vezi sa okolnostima ovog konkretnog slučaja.

110. Sud naglašava da podnosilac zahteva možda i dalje nije zadovoljan obrazloženjem i pravnim osnovom koje primenjuje Vrhovni sud. Međutim, u svojoj sudskoj praksi Sud je dosledno smatrao da pitanja činjenica i pitanja tumačenja i primene prava spadaju u delokrug redovnih sudova i drugih javnih organa, i kao takva su pitanja zakonitosti, osim i u onoj meri u kojoj takva pitanja rezultiraju kršenjem osnovnih ljudskih prava i sloboda ili kada stvaraju neku neustavnu situacije (vidi, između ostalog, Ustavni Sud, slučaj br. [KI33/16](#), podnositeljka zahteva *Minire Zeka*, presuda od 4. avgusta 2018. godine, stav 91).
111. Pored toga, Sud nalazi da je donošenje odluke od strane Vrhovnog suda, u pravnim i činjeničnim okolnostima ovog konkretnog slučaja, obrazloženo i da sadrži utvrđene činjenice, odgovarajuće zakonske odredbe kao i logičan odnos između istih.
112. Pored toga, Sud nalazi da su sve napomene koje je Sud dao u svojoj presudi od 26. maja 2021. godine (predmet KI196/21), a u vezi sa nepristrasnošću suda u pogledu sastava veća u Vrhovnom sudu, već iscrpljene jer su u osporenoj presudi, otklonjeni uzroci koji su prouzrokovali nepristrasnost u suđenju u ovom krivičnom predmetu, a koji su se odnosili na učešće sudije M.M., koja više nije bila u sastavu veća Vrhovnog suda u donošenju pobijane presude.
113. Zaključno, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima svoje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom, jer argumenti koje je izneo ni na koji način ne pokazuju da su mu redovni sudovi uskratili prava zagarantovana Ustavom, kako tvrdi podnosilac zahteva.
114. Na osnovu napred navedenog, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa stavom 7, člana 113. Ustava i pravilom 34 (2) Poslovnika o radu.

Ocena zahteva za privremenu meru

115. Sud primećuje da je podnosilac zahteva tražio uvođenje privremene mere za obustavu izvršenja kazne efektivnog zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, izrečene presudom [PAKR. br. 179/221] Apelacionog suda i potvrđene osporenom presudom [PML. br. 270/2022] Vrhovnog suda od 13. jula 2022. godine, sve dok Sud ne donose odluku o zahtevu.
116. Međutim, kao što je gore naglašeno, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan.
117. Stoga, u skladu sa stavom 1, člana 27. (Privremene mere) Zakona i tačkom (b) stava (2) pravila 45. (Odlučivanje po zahtevu za uvođenje privremene mere) Poslovnika o radu, zahtev podnosioca za privremenu meru se mora odbiti, jer isti ne može biti predmet razmatranja, kada se zahtev proglasi neprihvatljivim (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI107/19](#), podnosilac zahteva: *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. aprila 2020. godine, stavovi 88-90; [KI159/18](#), podnosilac zahteva: *Azem Duraku*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. maja 2019. godine, stavovi 89-91; [KI19/19 i 20/19](#), podnosilac zahteva: *Muhamed Thaqi i Egzon Keka*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. avgusta 2019. godine, stavovi 53-55, i [KI211/19](#), gore citiran, stav 83).

Zaključak

118. Sud naglašava da nezavisnost i nepristrasnost suda, zagarantovana članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a, pitanja koja su bila navedena od strane podnosioca zahteva u okolnostima ovog konkretnog slučaja, su suštinska ustavna pitanja.
119. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud je zaključio da je presuda Vrhovnog suda [Pml. br. 270/2022] od 13. jula 2022. godine doneta od strane jednog nepristrasnog suda u smislu subjektivnog i objektivnog testa koji je propisan od strane sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava samim tim je u skladu sa članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLjP-a, jer uprkos činjenici što su sudije V. D., i A.M., bili članovi veća Vrhovnog suda koji su doneli osporenu Presudu u postupku ponovnog suđenja, bili i članovi veća Vrhovnog suda koje je po prvi put donelo Presudu [Pml. br.310/2021] u slučaju podnosioca zahteva, nijedan dokaz niti neki drugi argument podnosioca zahteva ne poništava pretpostavku nepristrasnosti dotičnih sudija; kao i (ii) legitimne sumnje o nedostatku nepristrasnosti suda nisu objektivno opravdane.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20, 27. i 47. Zakona i pravilom 34 (2), 45 (2) (b) i 48 (1) (b) Poslovnika o radu, na sednici održanoj 30. avgusta 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo u skladu sa stavom 5, člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka Nimani